

UCHWAŁA NR 396/XXII/2020
RADY MIASTA PŁOCKA

z dnia 27 sierpnia 2020 r.

w sprawie skargi z dnia 6.07.2020 r. na Komendanta Straży Miejskiej w Płocku.

Na podstawie art. 223 § 1 i art. 229 pkt 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 roku - Kodeks postępowania administracyjnego (t.j.: Dz. U. z 2020 r. poz. 256 ze zm.) w związku z art. 18b ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym (t.j.: Dz. U. z 2020 r. poz. 713 ze zm.) - Rada Miasta Płocka uchwała, co następuje:

§ 1. Skargę z dnia 6.07.2020 r. na Komendanta Straży Miejskiej w Płocku postanawia uznać się za niezasadną.

§ 2. Podejmując uchwałę o treści jak w § 1 Rada Miasta oparła się o ustalenia poczynione przez Komisję Skarg, Wniosków i Petycji. Komisja Skarg, Wniosków i Petycji Rady Miasta Płocka na podstawie przepisów obowiązującego Statutu Miasta Płocka dokonała stosownej analizy skargi z dnia 6.07.2020 r.

§ 3.

1. Zarzuty stawiane w skardze dotyczą funkcjonowania Straży Miejskiej w Płocku – jednostki organizacyjnej Miasta Płocka. Skarżąca po pierwsze podnosi, że była zatrudniona jako strażnik na czas określony 1 roku. W ocenie Skarżącej Pracodawca bezzasadnie nie przedłużył z nią stosunku pracy oraz nie dotrzymał wskazanego w Kodeksie pracy ustawowego terminu wypowiedzenia. Ponadto Skarżąca podnosi kwestie istnienia mobbingu w jednostce – w ocenie Skarżącej „zamicionego pod dywan”. Kolejnym zarzutem podniesionym w skardze jest „łamanie przepisów ustawy o strażach miejskich i gminnych odnośnie podległości służbowej”, co w niniejszym przypadku miałyby dotyczyć małżonków. Ostatni zarzut dotyczy niegospodarności polegającej na wydatkowaniu środków na uszycie umundurowania dla Skarżącej pomimo późniejszego nieprzedłużenia stosunku pracy.

2. Po analizie złożonej skargi, stwierdzić należy, że nie sposób podzielić zarzutów złożonej skargi. Jeżeli chodzi o zarzut dotyczący nieprzedłużenia stosunku pracy Skarżącej, to w pierwszej kolejności należy podnieść, że zgodnie z ustawą z dnia 29 sierpnia 1997 r. o strażach gminnych (omyłkowo nazwaną przez Skarżącą ustawa o strażach miejskich i gminnych) zasadą w straży miejskiej jest zatrudnianie po raz pierwszy na czas określony 1 roku – art. 25 ust. 1. Z tego też powodu nie można czynić Komendantowi zarzutu, że taki okres zatrudnienia został zastosowany wobec Skarżącej, bowiem wykonywał on zapis ustawowy. Skoro umowa była zawarta na czas określony 1 roku, to nie sposób też postawić zarzutu „niedotrzymania terminu wypowiedzenia”. Umowy o pracę na czas określony rozwiązują się z upływem okresu na jaki zostały zawarte i nie muszą być z odpowiednim wyprzedzeniem wypowiedzane. Jeżeli chodzi natomiast o fakt nieprzedłużenia umowy, to wskazać należy, że Rada Miasta Płocka nie ma kompetencji dotyczących kwestii związanych z zatrudnianiem pracowników w gminnych jednostkach organizacyjnych. Ewentualnych roszczeń pracownik może dochodzić na drodze sądowej w sądzie pracy. Analogiczna sytuacja dotyczy zarzutu stawianego w skardze dotyczącego działań lub zachowań posiadających znamiona mobbingu (art. 94(3) Kodeksu pracy) lub innego niewłaściwego zachowania wynikającego ze stosunku pracy. Jako takie winny być rozpatrywane nie przez Radę Miasta Płocka, a przez instytucję do tego przewidzianą, którą w zaistniałej sytuacji jest sąd pracy. To sąd pracy (po przeprowadzeniu odpowiedniego postępowania dowodowego), a nie Rada Miasta, może ustalić, czy zachowania wobec pracownika mają znamiona mobbingu, bądź innego niewłaściwego zachowania. Na marginesie należy tylko dodać, że z samego pisma Skarżącej wynika, że doniesienia o ewentualnym mobbingu nie zostały zlekceważone przez Pracodawcę, skoro powołał on w jednostce komisję antymobbingową. W zakresie zarzutu łamania ustawy odnośnie podległości służbowej, to wskazać należy, że w toku rozpatrywania skargi wystąpiono do Straży Miejskiej w Płocku z konkretnym zapytaniem w tej kwestii i uzyskano odpowiedź, że zarówno obecnie jak i w przeszłości nigdy nie zaistniała sytuacja, w której małżonkowie – zarówno jako strażnicy jak i inni pracownicy – byłiby sobie bezpośrednio podlegli służbowo. Ostatni zarzut – dotyczący wydatkowania środków na umundurowanie Skarżącej, również nie można uznać za zasadny. Skoro Skarżąca pełniła służbę strażnika miejskiego, to zapewnienie ubioru służbowego było obowiązkiem Pracodawcy, niezależnie od ewentualnego zakończenia pracy w niedalekiej przyszłości. Obowiązek umundurowania strażnika miejskiego wynika wprost z przywołanej ustawy o strażach gminnych – art. 21 ust. 1. W ocenie organu nie sposób z opisanej przez Skarżącą sytuacji wywodzić niegospodarności kierownika jednostki.

3. Biorąc powyższe pod uwagę na posiedzeniu w dniu 18.08.2020 r. Komisja Skarg, Wniosków i Petycji przyjęła projekt uchwały o treści niniejszej i przedstawiła go Radzie do uchwalenia.

§ 4. W przypadku ponownego wystąpienia przez Skarżącą w sprawie opisanej w § 1, bez wskazania nowych okoliczności upoważnia się Przewodniczącego Rady Miasta Płocka do podtrzymania dotychczasowego stanowiska Rady Miasta Płocka bez odrębnego powiadamiania skarżącej.

§ 5. Wykonanie uchwały powierza się Przewodniczącemu Rady Miasta Płocka.

§ 6. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodniczący Rady Miasta
Płocka

Artur Jaroszewski